

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-2122/23
10.11.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јасминке Вукановић, председника већа, Данијеле Савић и Данијеле Марић, чланова већа, у парници тужиоца АА Каленићког Прњавора, чији су пуномоћници ББ, адвокат из Јагодине и ВВ, адвокат из Крагујевца, против тужене Основне школе „Душан Поповић“ из Белушића, ради поништаја решења о избору кандидата, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Јагодини П1-268/22 од 28.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене Основне школе „Душан Поповић“ из Белушића и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Јагодини П1-268/22 од 28.04.2023. године у ставовима I и III изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1-268/22 од 28.04.2023. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па се поништавају решење бр. 699 од 15.08.2020. године и решење бр. 886 од 18.09.2020. године, којим је ГГ из Секурича изабрана за рад на обављању послова и радних задатака домар – мајстор одржавања, по конкурс тужене од 10.06.2020. године. Ставом II изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да изврши поновни избор између пријављених кандидата, који испуњавају услове. Ставом III изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 167.250,00 динара.

Против наведене првостепене пресуде, жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је у ставовима I и III изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду у ожалбеном делу у смислу одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да жалба није основана.

Првостепена пресуда у ожалбеном делу није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду поступка из тачке 12 наведене законске норме, на коју се жалбом неосновано указује, јер супротно жалбеним наводима, побијана пресуда у наведеном делу садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама.

Неосновано се жалбом указује да је побијана пресуда у ставу I изреке донета на основу чињеничног стања које није правилно и потпуно утврђено, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужена школа је расписала конкурс, који је објављен дана 10.06.2020. године у листу „Послови“, за пријем у радни однос на неодређено време једног извршиоца за обављање послова домар – мајстор одржавања IV степен, са 50% радног времена. На наведени конкурс пријаве су поднели тужилац и још један кандидат – Јасмина Јовић из Секурича, с тим што је тужилац поред тражене конкурсне документације приложио и сертификат Института за квалитет радне и животне средине од 07.05.2014. године о стручној оспособљености за обављање послова руковоаца топловодним котловима на чврсто гориво. Конкурсна комисија тужене је спровела изборну процедуру, обавила разговор са кандидатима дана 24.06.2020. године и констатовала да оба кандидата испуњавају услове конкурса. Након психолошке процене коју је спровела Национална служба за запошљавање од 21.07.2020. године, на седници конкурсне комисије тужене дана 31.07.2020. године утврђено је да тужилац у потпуности испуњава захтеве за послове домара – мајстора одржавања, а да ГГ (изабрани кандидат) у већој мери задовољава захтев за обављање наведених послова. Потом је конкурсна комисија решењем од 07.08.2020. године, које је код тужене заведено под бројем 699 од 15.08.2020. године, на радно место домар – мајстор одржавања, са IV степеном стручне спреме, са непуним радним временом од 50%, на неодређено време, изабрала кандидата ГГ из Секурича. Тужилац је против наведеног решења изјавио жалбу директору тужене, који је решењем број 864 од 09.09.2020. године поништио решење конкурсне комисије број 699 од 15.08.2020. године и предмет вратио тој комисији на поновни поступак. У поновном поступку, конкурсна комисија тужене је донела решење број 886 од 18.09.2020. године, којим је у ставу 1 потврдила решење број 699 од 15.08.2020. године и у ставу 2 констатовала да је ово решење коначно.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да су оспорена решења незаконита, па је тужбени захтев тужиоца усвојио и одлучио као у ставу I изреке побијане пресуде.

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде у ставу I изреке, жалба тужене своди се на тврђење да је тужена у потпуности испоштовала поступак пријема у радни однос прописан одредбом члана 154 Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, број 88/17... 6/20); да је конкурсна комисија у складу са наведеном законском нормом одлучила о избору кандидата по конкурсном поступку, као и да је решење комисије донето у поновном поступку (након што је директор тужене својим решењем од 09.09.2020. године поништио решење конкурсне комисије од 15.08.2020. године и предмет вратио тој комисији на поновни поступак)

коначно, јер против њега није дозвољена жалба, због чега су оспорена решења, супротно закључку првостепеног суда, у свему законита.

Међутим, овакви жалбени наводи оцењени су као неосновани. Наиме, одредбом члана 154 Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“, број 88/17... 6/20), који се примењивао у моменту расписивања предметног конкурса и доношења оспорених решења тужене, између осталог, прописано је да се пријем у радни однос на неодређено време врши на основу конкурса који расписује директор, те да директор доноси одлуку о расписивању конкурса (став 1); да кандидати попуњавају пријавни формулар на званичној интернет страници Министарства, а потребну документацију, заједно са одштампаним пријавним формуларом, достављају установи (став 2); да конкурс спроводи конкурсна комисија коју именује директор, да је обавезни члан комисије секретар установе, као и да комисија има најмање три члана (став 3); да комисија утврђује испуњеност услова кандидата за пријем у радни однос из члана 139 овог закона, у року од осам дана од дана истека рока за пријем пријава (став 4); да се кандидати из става 4 овог члана, који су изабрани у ужи избор, у року од осам дана упућују на психолошку процену способности за рад са децом и ученицима коју врши надлежна служба за послове запошљавања применом стандардизованих поступака (став 5); да конкурсна комисија сачињава листу кандидата који испуњавају услове за пријем у радни однос у року од осам дана од дана пријема резултата психолошке процене способности за рад са децом и ученицима (став 6); да конкурсна комисија обавља разговор са кандидатима са листе из става 6 овог члана и доноси решење о избору кандидата у року од осам дана од дана обављеног разговора са кандидатима (став 7); да кандидат незадовољан решењем о изабраном кандидату може да поднесе жалбу директору, у року од осам дана од дана достављања решења из става 7 овог члана (став 8); да директор о жалби одлучује у року од осам дана од дана подношења (став 9).

Тужена школа је у складу са претходно цитираним законским одредбама расписала конкурс за пријем у радни однос на неодређено време једног извршиоца за обављање послова домар – мајстор одржавања IV степен, са 50% радног времена, о чему је конкурсна комисија у смислу цитиране одредбе члана 154 став 7 наведеног закона одлучила оспореним решењем од 15.08.2020. године, користећи своје дискреционо право. Међутим, против наведеног решења конкурсне комисије, тужилац је благовремено поднео жалбу директору школе сходно одредби члана 154 став 8 поменутог закона, коју жалбу је директор уважио, те поништио ожалбено решење конкурсне комисије од 15.08.2020. године и предмет вратио тој комисији на поновни поступак. У таквој правној ситуацији, конкурсна комисија је овлашћена и дужна да донесе ново решење о избору кандидата, сходно члану 154 став 7 цитираног закона, против ког решења, незадовољни кандидат може поново поднети жалбу у року од осам дана од дана достављања решења. Имајући то у виду, те у поступку несумњиво утврђену чињеницу да је конкурсна комисија тужене, одлучујући у поновном поступку, решењем од 18.09.2020. године потврдила своје претходно решење број 699 од 15.08.2020. године (које решење је директор тужене, одлучујући претходно по жалби тужиоца, као незадовољног кандидата по конкурс, поништио) и констатовала да је ово решење коначно (иако је против истог сходно члану 154 став 8 Закона о основама система образовања и васпитања изричито прописано право на жалбу), то је и по оцени овог суда, а супротно жалбеним наводима, наведено решење незаконито, па је исто правилно поништено као такво. Сходно цитираној законској норми,

против решења конкурсне комисије о избору кандидата, увек је дозвољена жалба, па је потврђивањем сопственог решења које је претходно поништено од стране директора школе у поступку по жалби, и стављајући се у улогу другостепеног органа (тима што је донела коначно решење) конкурсна комисија повредила одредбе члана 154 Закона о основама система образовања и васпитања којима је недвосмислено прописан читав поступак пријема у радни однос по основу расписаног конкурса и нарушила право неизабраног кандидата (овде тужиоца) да се користи дозвољеним правним средством и законом прописаним правним путем заштите својих права. По оцени овог суда, конкурсна комисија тужене школе није имала законска овлашћења да у поновном поступку донесе решење којим се претходно донета одлука тог органа, као првостепена, потврђује, јер се тиме дерогира суштина двостепеног одлучивања, која је прописана приликом избора кандидата по конкурсу у школи, већ је поменута комисија морала да донесе нову првостепену одлуку о избору кандидата, са јасним разлозима којима се иста оправдава, односно зашто се доносилац одлуке определио управо за изабраног кандидата, а што је у конкретном случају изостало. Како је оспорено решење конкурсне комисије тужене број 886 од 18.09.2020. године поништено као незаконито, то је као такво правилно поништено и решење број 699 од 15.08.2020. године, јер је исто потврђено поништеним решењем од 18.09.2020. године, због чега дели правну судбину тог решења.

Како на основу изнетог ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност побијане пресуде у ставу I изреке, Апелациони суд је на основу одредбе члана 390 ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде, с тим што је потврдио и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу III изреке побијане пресуде, јер је исто, супротно жалбеним наводима, донето правилном применом одредаба чланова 153 и 154 ЗПП и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 112/12 и др.).

**Председник већа – судија
Јасминка Вукановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**